

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Karkulehto, Sanna; Säntti, Joonas

Title: On the Borderlands of Queer Representations : From Downtown to Neon City, Lapland, and St Petersburg, Russia

Year: 2022

Version: Published version

Copyright: © 2022 SQS – Suomen Queer-tutkimuksen Seuran lehti

Rights: CC BY-NC 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

Please cite the original version:

Karkulehto, S., & Säntti, J. (2022). On the Borderlands of Queer Representations : From Downtown to Neon City, Lapland, and St Petersburg, Russia. SQS : Suomen Queer-tutkimuksen Seuran lehti, 16(2), I-VII. <https://doi.org/10.23980/sqs.125796>

On the Borderlands of Queer Representations – From Downtown to Neon City, Lapland, and St Petersburg, Russia

Queer-representaatioiden rajaseuduilla alakaupungilta Neonkaupunkiin, Lappiin ja Venäjän Pietariin

This bilingual thematic issue entitled “Borderlands of Representation” discusses the limits of recognition and the politics of representation and interpretation in the context of gender, sexuality, and queer studies. What kinds of differences are visible, tellable, or readable, thus open to interpretation or misinterpretation, whether intended or unintended? Why do they become sites of meaning-making processes and contestations over the politics of representation, and even arenas of political power struggles? How do the visibility and significance of representations change in relation to time and place, the needs and desires of the interpreter, and the prevailing knowledge systems? Can and should we trust our perception and are we capable of escaping the cultural conventions that shape our understandings of gender and sexuality?

Tämä kaksikielinen ”Borderlands of Representation / Representaatioiden rajaseuduilla” -teemanumero käsittelee tunnistamisen ja tunnustamisen rajoja sekä representaatioiden ja tulkinnan politiikkaa sukupuolen, seksuaalisuuden ja queer-tutkimuksen konteksteissa. Millaiset erot ovat näkyviä, kerrottavia tai luettavissa ja siten avoimia tulkinnoille tai väärin-

tulkinnoille (olivatpa ne tarkoituksellisia tai tahattomia)? Miksi niistä tulee merkityksenantoprosessien ja representaatioiden politiikkaa koskevien kiistojen paikkoja ja jopa poliittisten valtataistelujen areenoita? Miten representaatioiden näkyvyys ja merkitys muuttuvat suhteessa aikaan ja paikkaan, tulkitsijan tarpeisiin ja toiveisiin sekä vallitseviin tietojärjestelmiin? Voimmeko ja pitäisikö meidän luottaa käsityksiimme sukupuolesta ja seksuaalisuudesta ja pystymmekö pakenemaan kulttuurisia konventioita, jotka muokkaavat ymmärrystämme niistä?

The two research articles of this issue, Kari Silvola’s “My Lies and Liaisons with Marilyn” and Joonas Sääntti’s “Coming Up Roses,” discuss these questions in the frameworks of visual culture, creative writing, and literature. The first article is authored by a former male model, current doctoral researcher in creative writing and literature, who makes an autobiographical/autofictional and retrospective study of his modeling years back in the 1990s when he could only represent a heterosexual man and to stay in the closet as a homosexual male model. Silvola’s analysis of (his own) passing-for-straight and its possibilities to either succeed

SQS
2/2022

|

Introduction

Sanna
Karkulehto
and
Joonas
Sääntti

or fail make visible the visual, social, and representational standards that complicate the picture from the outset, as he asks: “If I do not pass for straight in the picture, why not?” The original advertisement is already multilayered when re/presenting gendered images-within-images. Returning to it thirty years later, Silvola’s research article re-reads its representation as an even more layered “Russian doll.”

Teemanumeron kaksi tutkimusartikkelia, Kari Silvolan ”Valheeni ja viettelykseni Marilynin kanssa” ja Joonas Sántin ”Ruusuisia aikoja”, käsittelevät näitä kysymyksiä visuaalisen kulttuurin, luovan kirjoittamisen ja kirjallisuuden viitekehyksissä. Ensimmäinen artikkeli on entisen miesmallin, nykyisen luovan kirjoittamisen ja kirjallisuuden väitöskirjatutkijan omaelämäkerrallinen/autofiktiivinen ja retrospektiivinen tarkastelu hänen mallivuosistaan 1990-luvulla, jolloin hänen tuli työssään edustaa heteroseksuaalista miestä ja pysyä kaapissa homoseksuaalisena miesmallina. Silvolan analyysi (omasta) ”läpimenostaan” heterona ja sen onnistumisen tai epäonnistumisen mahdollisuuksista tekevät näkyväksi ne visuaaliset, sosiaaliset ja representatiivisuuden normit, jotka monimutkaistavat kuvaa alusta alkaen, ja (ainakin osittain) siksi hän kysyy: ”Jos en mene kuvassa läpi heterosta, miksi en?” Jo alkuperäinen mainos itsessään on monikerroksinen, kun sen sukupuolitettuja esityksiä re/presentoidaan kuvien sisäisinä kuvina. Palatessaan siihen kolmekymmentä vuotta myöhemmin Silvola lukee uudelleen sen representaatioita vielä kerroksellisempänä ilmiönä ja avaa sitä kuin venäläistä maatuskanukkea.

The article by Sántti discusses ungendered character-narration and gender ambiguity in Ali Smith’s short fiction. While queer narratologists have often discussed novels with ungendered first-person narrators, Sántti suggests that researchers should look more closely at short stories, including texts that are not markedly or self-evidently about gender. Sántti argues for the queer potential of unnatural narratives and antimimetic narrative

techniques: gender ambiguity is entangled with surprising forms of narrativity and causality. Smith’s stories invite their readers into a complex drama of interpretation, potentially unsettling cultural notions about situated differences and their knowability.

Sántin artikkeli tarkastelee sukupuolieta henkilökerrontaa ja sukupuolen monitulkintaisuutta Ali Smithin novelliistiikassa. Queer-narratologiassa on aiemmin tutkittu erityisesti romaanikirjallisuuden sukupuolettomia ensimmäisen persoonan kertojia. Sántti ehdottaa, että tutkijoiden tulisi tarkastella tarkemmin myös novelleja ja myös silloin, kun ne eivät itsestään selvästi käsittele sukupuolta. Sántti kehottaa huomioimaan epäluonnollisten kertomusten ja antimimeettisten kerrontatekniikoiden queer-potentiaalin: sukupuolten monitulkintaisuus kietoutuu yllättäviin kerronnallisuuden (*narrativity*) ja kausaalisuuden muotoihin. Smithin tarinat kutsuvat lukijansa osallistumaan monimutkaiseen tulkinnan draamaan, joka voi horjuttaa kulttuurisia käsityksiämme paikantuneista eroista ja niiden tiedettävyydestä.

There are also two essays and two doctoral dissertation presentations (*lectio praecursorias*) discussing the theme of the borderlands of representation, the limits of recognition, and the politics of representation and interpretation in this issue. The essays by a game researcher and director Cody Mejeur on games and an author Dess Terentjeva on speculative YA fiction consider the limits of artistic practices in the context of gender representations, trans or non-binary representations in particular: genre conventions, institutional and economic expectations, and cultural notions of tellability and sellability. For example, what are the stories or narratives that trans representations are expected to tell about trans lives and trans bodies, and what kinds of quotidian experiences are often left out of them? What kind of politics of representation do they produce and practice? As Mejeur argues, “Stories about trans people just being, moving,

and loving in a world that can be aggressively against our very existence are inherently political statements.” Terentjeva, for her part, maintains that even though non-binary representations have increased in fiction writing and publishing, expectations about proper, fitting, customary, and marketable minority characters play a significant role in book publishing. According to Terentjeva, writers are aware of expectations – sometimes tacit, at times stated – about the “correct” mood and notions of “credibility” in creating non-normative representations. Interestingly, she suggests a change in expectations: whereas during the 2010s publishers expected non-normative characters to be depicted in a problematizing manner, at this moment the focus is on positivity. Non-binary characters, and by extension trans characters, are more often depicted as admirable, desirable, and heroic. Terentjeva’s essay reminds about the continuing importance of affirming representations, while also raising critical questions regarding character stereotypes and formulaic and normative plotting.

Tässä numerossa on myös kaksi esseetä ja kaksi väitöslektiota, jotka nekin käsittelevät representaatioiden rajaseututeemaa, tunnistamisen/tunnustamisen rajoja sekä representaatioiden ja tulkinnan politiikkaa. Pelitutkija ja pelisuunnittelija Cody Mejeurin pelejä ja kirjailija Dess Terentjevan spekulatiivista YA-fiktiota tarkastelevissa esseissä pohditaan taiteellisten käytäntöjen rajoja sukupuolirepresentaatioiden, erityisesti trans- tai muunsukupuolisten esitysten, yhteydessä: lajikonventioita, institutionaalisia ja taloudellisia odotuksia sekä kulttuurisia käsityksiä kerrottavuudesta (*tellability*) ja myyvydestä (*sellability*). Mitä tarinoita tai kertomuksia transrepresentaatioiden odotetaan kertovan transelämästä ja transkehoista ja millaisia arkipäivän kokemuksia niistä usein jätetään pois? Millaista representaatioiden politiikkaa ne tuottavat ja harjoittavat? Kuten Mejeur toteaa: ”Tarinat transihmisistä, jotka vain ovat, liikkuvat ja rakastavat [...], ovat transihmisten olemassaoloon usein aggressiivisesti suhtautuvassa maailmassa väistämättä poliittisia.” Terentjeva puolestaan

esittää, että vaikka muunsukupuolisuuden representaatiot ovat lisääntyneet kaunokirjallisuudessa, odotukset oikeista, sopivista, tavanomaisista ja myyntikelpoisista seksuaalivähemmistöihahmoista ovat merkittävässä roolissa kirjojen kustantamisen prosesseissa. Terentjevan mukaan monet kirjailijat ovat tietoisia heille asetetuista – joskus vain vihjailluista ja toisinaan taas ääneen sanotuista – uskottavuuden odotuksista koskien ei-normatiivisten sukupuolten esityksiä. Hänestä nämä odotukset ovat tällä vuosikymmenellä muuttuneet: siinä missä 2010-luvulla kustantajat odottivat ei-normatiivisten hahmojen olevan ongelmalähtöisiä, tällä hetkellä painopiste onkin hahmojen positiivisuudessa. Muunsukupuoliset hahmot kuvataan Terentjevan mukaan aiempaa useammin ihailtavina, toivottavina ja sankarillisina. Terentjevan essee muistuttaa siitä, että myönteisillä representaatioilla on edelleen merkitystä, vaikka stereotyyppisiin henkilöihahmoihin sekä kaavamaisiin ja normatiivisiin juonenkulkuihin tulisi suhtautua entistä kriittisemmin.

The two doctoral dissertation presentations in this issue focus on the limits and constraints that non-heterosexual people meet when living their non-normative lives – many times similar or close to those that restrict the lives of bi- and pansexual people and bi- and pansexuality in general that Jenny Kangasvuo writes about in her new book, reviewed by Varpu Alasuutari in this issue. The limitations discussed by Pauliina Lukinmaa’s ethnographic doctoral research on LGBTIQ+ activism in St Petersburg, Russia are often of a very concrete kind – the threat of violence and fear of state surveillance and censure. The emphasis is, however, on strategies of survival and community-building, including everyday forms of resistance that might not serve as obvious examples of activism. In this way Lukinmaa discusses conceptual and interpretive limits as well: what kinds of actions can be understood as activism? The activists interviewed by Lukinmaa could create “spaces of appearance within spaces that could otherwise be spaces of surveillance.” The ongoing war of aggression

against Ukraine has significantly diminished such possibilities, however. As Lukinmaa points out, several activists have left the country, which reveals the multilayeredness and the more tacit dimensions of the tragic consequences of war.

Tämän numeron kaksi lektiotekstiä keskittyvät niihin rajoihin ja rajoituksiin, joita ei-heteroseksuaaliset ihmiset kohtaavat eläessään ei-normatiivista elämäänsä – elämää, joka muistuttaa monin tavoin bi- ja panseksuaalien elämään kohdistuvia rajoituksia sekä yleisesti bi- ja panseksuaalisuutta, joista Jenny Kangasvuo kirjoittaa teoksessaan *Bi- ja panseksuaalisuus* (2022) ja Varpu Alasuutari teosta käsittelevässä arvostelussaan ”Bi- ja panseksuaalisuus: Rajamaan identiteettejä tutkimassa”. Pauliina Lukinmaan etnografinen väitöstutkimus HLBTIQ+-aktivismista Pietarissa osoittaa näiden rajoitusten olevan Venäjällä usein hyvin konkreettisia: väkivallan uhkaa ja pelkoa valtion valvonnasta ja sensuurista. Väitöskirjan painopiste on kuitenkin selviytymisstrategioissa ja yhteisön rakentamisessa, myös sellaisissa jokapäiväisissä vastarinnan muodoissa, jotka eivät ehkä aina toimi kaikkein ilmeisimpinä esimerkkeinä aktivismista. Näin Lukinmaa tarkastelee myös käsitteellisiä ja tulkinnan rajoja: millaiset teot voidaan ymmärtää aktivismiksi? Lukinmaan haastattelemat aktivistit pystyivät luomaan ”näkyminen tiloja” paikkoihin, jotka muuten näyttäytyisivät vain julkisen (poliittisen) valvonnan tiloina. Käynnissä oleva hyökkäyssota Ukrainaa vastaan on kuitenkin vähentänyt merkittävästi tällaisia mahdollisuuksia. Lukinmaan mukaan useat aktivistit ovat lähteneet Venäjältä, mikä paljastaa niin sodan traagisten seurausten monikerroksisuuden kuin näiden seurausten hiljaisempiakin ulottuvuuksia.

In comparison, the situation in Finland might seem unambiguously positive. The general consensus seems to rely on an optimistic narrative of progress, where “for example homosexuality is no longer an ‘issue,’” as Hanna Peltomaa writes in the introductory lecture of her doctoral

dissertation. Yet at the same time, the proverbial “everybody” is expected to know about the relative intolerance of the Finnish countryside, pushing sexual minorities into the closet. This phenomenon can be seen in everyday life choices and cultural representations. A person living openly in a same-sex relationship is still not necessarily allowed to represent the so-called average folks – an observation that resonates intriguingly with Silvola’s article. Yet heteronormativity does not live simply in the acts and attitudes of the majority: in a culture where futurity is always already oriented around heterosexuality, it takes root as an internalized structure of mind as well. Peltomaa’s dissertation maps how non-heterosexuality becomes signified and meaningful (*merkityksellistyy*) in different social settings, especially in relation to shame and prejudice, in village communities in Finnish Lapland.

Venäjään verrattuna tilanne Suomessa saattaa vaikuttaa yksiselitteisen positiiviselta. Yleinen konsensus näyttää nojaavan optimistiseen kehityskertomukseen, jossa ”esimerkiksi homoseksuaalisuus [ei] ole tänä päivänä enää mikään ’juttu’”, kuten Hanna Peltomaa toteaa lektiiossaan. Samaan aikaan ”kaikkien” odotetaan kuitenkin tietävän suomalaisen maaseudun suhteellisesta suvaitsemattomuudesta, joka työntää seksuaalivähemmistöjä kaappiin. Tämä ilmiö näkyy niin arjen valinnoissa kuin kulttuurisissa representaatioissa. Samansukupuolisessa parisuhteessa avoimesti elävät henkilöt eivät edelleenkään voi välttämättä edustaa niin sanottuja keski-vertoihmisiä – havainto, joka resonoi kiehtovasti Silvolan artikkelin kanssa. Heteronormatiivisuus ei kuitenkaan elä pelkästään enemmistön teoissa ja asenteissa: kulttuurissa, jossa tulevaisuus on aina jo suuntautunut heteroseksuaalisuuden ympärille, se on juurtunut laajasti sisäistetyksi mielen rakenteeksi. Peltomaa väitöstutkimus kartoittaa, miten ei-heteroseksuaalisuus merkityksellistyy erilaisissa sosiaalisissa ympäristöissä ja erityisesti suhteessa häpeään ja ennakkoluuloihin Suomen Lapin kyläyhteisöissä.

SQS
2/2022

IV

Johdanto

Sanna
Karkulehto
ja
Joonas
Säntti

As these discussions make clear, it is often the representatives of minorities who are tacitly expected to bear the burden of “understanding” as well as making their own differences from the norm accountable and culturally intelligible. People are still exceptionally rarely encouraged to ask how they became heterosexual or even what it means to them to be heterosexual. Can we envisage a future where that which is aligned with the supposedly conventional becomes significant (*merkillinen, merkillepantava, merkityksellinen*) enough for our attention, thus creating more cultural space for differences until now limitedly recognized or even unrecognized? Perhaps one particularly queer possibility, suggested by the articles in this issue, is to question the norms of perception: Are we looking at the same image or reading it in a similar fashion (Silvola)? Should we actively seek to unnaturalize the supposedly natural (Säntti)? These topics were vividly talked about in the “Queer Tentacles” research conference, organized at the University of Jyväskylä, Finland this fall, as the conference report by Sofia Bister elucidates. Bister also emphasizes the testimonies given during the conference of the significance of queer studies as a safe space for “thinking differently, giving and taking space, and creating new possible worlds” that challenge and contest the conventional limits of both representations and their interpretations and thus prove that finally life is a matter of much wider borderlands rather than strictly guarded borders or boundaries.

Kuten edellä esittelemästämme käy ilmi, vähemmistöjen edustajien odotetaan usein hiljaisesti kantavan paitsi ”ymmärryksen” taakan myös vastuun omasta normienvastaisuudestaan ja tekevän sen vielä kulttuurisesti ymmärrettäväksi. Ihmisiä kannustetaan edelleen poikkeuksellisen harvoin kysymään, miten heistä tuli heteroseksuaaleja tai edes, mitä heteroseksuaalisuus heille merkitsee. Voimmeko kuvitella tulevaisuutta, jossa se, mikä nyt näyttäisi olevan vain tavanmukaista, tulisikin merkittäväksi (merkilliseksi tai merkillepantavaksi, merkitykselliseksi) ja tarkemmin havaittavaksi ja loisi enemmän kulttuurista tilaa eroille, jotka ovat tähän

asti olleet vain osaksi tunnistettuja tai jopa tunnistamattomia? Ehkä yksi erityisen queer mahdollisuus, jota tämän numeron artikkelit ehdottavat, on kyseenalaistaa havainnoinnin normit: Katsommeko samaa kuvaa tai luemme sitä samalla tavalla (Silvola)? Pitäisikö meidän aktiivisesti pyrkiä epäluonnollistamaan oletetusti luonnollista (Säntti)? Näitä aiheita pohdittiin monipuolisesti Jyväskylän yliopistossa tänä syksynä järjestetyssä ”Queer Tentacles” -tutkimuskonferenssissa, josta Sofia Bister on laatinut tähän numeroon konferenssiraportin. Bister nostaa raportissaan esille konferenssissa esitettyjä näkemyksiä queertutkimuksen merkityksestä turvallisena tilana ”ajatella eri tavalla, antaa ja ottaa tilaa ja luoda uusia mahdollisia maailmoja”, jotka haastavat ja kyseenalaistavat sekä representaatioiden että niiden tulkintojen tavanomaisia rajoja ja osoittavat siten, että elämässä on lopulta kyse tiukasti vartioituja rajoja paljon laveammista rajaseuduista.

We are delighted that this issue does not only challenge the limits of representation and interpretation regarding non-normativity but also employs differing, versatile, and productively discordant notions of queer – in its identitarian and anti-identitarian, activist and theoretical, universalizing and minoritizing manifestations. For example, Säntti’s article suggests that the potential queerness of unnatural, antimimetic narratives resides in a permanent challenge to forms of narrative sense-making and naturalizing interpretations. For Säntti, queer puts our existing categories of difference into contestation and calls the reader to find pleasure in and through ambiguity. Silvola’s article places a somewhat similar emphasis on ambiguity in its methodologically oscillating autobiographical/autofictional analysis of an advertising poster from the 1990s. For Silvola, a closer look at this visual text and its abundance of cultural codes brings to the fore several kinds of “multiplicity, gaps, distortions, paradoxes, and contradictions.” The representation of masculinity is only seemingly “smooth” and the researcher, attempting in vain to solve the puzzle of his

own visual representation, becomes as lost as the (anti)hero of film noirs referenced in the picture. Being lost is not the end of the world, however, but a sign of a new, different kind of beginning.

On ilahduttavaa, ettei tämä numero ainoastaan haasta normienvastaisten representaatioiden ja niiden tulkinnan rajoja vaan myös hyödyntää erilaisia, monipuolisia ja tuottavasti ristiriitaisia käsityksiä queerista – sen identiteettiarisessä ja anti-identiteettiarisessä, aktivistisessa ja teoreettisessa, universalisoivassa ja vähemmistöyrittävässä mielessä. Esimerkiksi Sántin artikkeli ehdottaa, että epäluonnollisten, antimimeettisten kertomusten mahdollinen queeriys piilee niiden jatkuvissa tavoissa haastaa ja kyseenalaistaa narratiivista järkeilyä ja luonnollistavia tulkintoja. Sántille queer riitauttaa olemassa olevat erilaisuuksien havaitsemisen kategoriamme ja kutsuu lukijat löytämään nautintoa monitulkintaisuudesta ja monitulkintaisesti. Silvolan artikkelissa korostetaan hieman samanlaista monitulkintaisuutta sen metodologisesti häilyvässä, 1990-lukulaisen mainosjulisteen omaelämäkerrallisessa/autofiktiivisessä analyysissä. Silvolalle tämän visuaalisen tekstin ja sen kulttuuristen koodien runsauden lähempi tarkastelu tuo esiin monenlaisia ”moninaisuuksia, aukkoja, vääristymiä, paradokseja ja ristiriitoja”. Kuvaan tuotettu maskuliinisuuden esitys on vain näennäisesti ”sileä”, ja tutkija, joka yrittää turhaan ratkaista oman visuaalisen esityksensä palapeliä, tulee yhtä eksyneeksi kuin kuvassa viitattujen *film noirien* (anti)sankari. Eksyminen ei kuitenkaan ole maailmanloppu, vaan merkki uudesta, erilaisesta alusta.

Both Mejeur’s and Terentjeva’s essays, meanwhile, have a more hands-on and more openly future-oriented approach to queer and trans representations. Both writers employ what Mejeur calls “the personal, activist, and political as much as [...] the theoretical,” considering their conscious artistic choices and political strategies as, respectively, a narrative game developer and a YA fiction writer. Mejeur writes about the desperate

craving for narrative trans representations and trans communities, while discussing how games create spaces for experimenting with and re-forming (gender) identities. In a similar vein, Terentjeva says that the readers of her novels have praised them for making safe spaces for different minorities.

Sekä Mejeurin että Terentjevan esseiden näkökulma queer- ja trans-esityksiin on puolestaan käytännönläheisempi ja avoimemmin tulevaisuuteen suuntautunut. Molemmat heistä käyttävät otetta, jota Mejeur kutsuu ”henkilökohtaiseksi, aktivistiseksi ja poliittiseksi yhtä paljon kuin [...] teoreettiseksi” ja joka ottaa huomioon heidän tietoiset ja taiteelliset valintansa sekä poliittiset strategiansa pelisuunnittelijana ja YA-fiktiokirjailijana. Mejeur kirjoittaa tarinallisten trans-representaatioiden ja trans-yhteisöjen kipeästä tarpeellisuudesta ja esittää samalla, että pelit luovat (sukupuoli-) identiteeteille kokeilemisen ja uudelleenmuodostamisen tiloja. Terentjeva toteaa samassa hengessä, että hänen romaaniensa lukijat ovat kiittäneet häntä turvallisemman tilan luomisesta erilaisille vähemmistöille.

• • •

This bilingual thematic issue borrows part of its title from Gloria Anzaldúa’s *Borderlands / La Frontera: The New Mestiza* (1987) that has been translated into Finnish this year. Kaisa Ilmonen’s essayist examination of the book is both a critique of the translation by Heta Rundgren and Oscar Ortiz-Nieminen and a personal memoir about the twists and turns of reading and interpreting Anzaldúa’s original, simultaneously mesmerizing, challenging, and extremely hard-to-read work. Like Anzaldúa’s writing, Ilmonen’s text hovers between genre boundaries and the borderlands of interpretation and thus becomes almost like a symbol of this entire thematic issue the same way as the dancing figures by Harri Kalha in its enchanting cover image.

Tämä kaksikielinen teemanumero lainaa osan nimestään Gloria Anzaldúan teoksesta *Borderlands / La Frontera: The New Mestiza* (1987), joka on käännetty suomeksi tänä vuonna. Kaisa Ilmosen esseistinen arvostelu on sekä kritiikki Heta Rundgrenin ja Oscar Ortiz-Niemisen suomennoksesta että henkilökohtaista muistelua Anzaldúan omaperäisen, samanaikaisesti lumoavan, haastavan ja erittäin vaikeasti luettavan alkuperäisteoksen lukemisen ja tulkinnan käännteistä. Anzaldúan kirjoitustyyliä seuraten Ilmosen teksti huojuu generajojen ja tulkinnan rajamailla ja rakentuu siten koko tämän temaattisen numeron eräänlaiseksi symboliksi samaan tapaan kuin tanssivat hahmot Harri Kalhan lumoavassa kansikuvassa.

Oulussa–Jyväskylässä–Turussa

Sanna Karkulehto (teemanumeron toimittaja) & **Joonas Säntti**

SQS
2/2022

VII

Introduction

Sanna
Karkulehto
and
Joonas
Säntti